

A lakosság érdekében

Kerületi tanácselnökök az 1962-es év terveiről

Évről évre szebb lesz Szeged. A kerületi tanácsok a lakosság bevonásával építik, csinosítják a várost. A külvárosok utcáinak hepe-hupás kőburkolatait lassan, de fokozatosan aszfaltutak váltják fel, az elhanyagolt területek pedig, több helyen, barátságos játszótérre változnak. 1962 is sok szép terv valóra válásának éve lesz. A tervekről így nyilatkoztak lapunk munkatársának a kerületi tanácsok elnökei.

Magasabb költségvetés

— Munkánkat ahogyan az elmúlt években, az idén és jövőre is egy nagy cél irányítja: a tanács tömegkapcsolatainak szélesítése — mondta Vincze Antal, a III. kerületi tanács végrehajtó bizottságának elnöke. — Kerületünkben — és ez nem túlzás — a községfejlesztési terv készítői és kivitelezői maguk a választók. A tanács és a lakosság közös munkája eredményeként a községfejlesztési és felújítási tervünket *évről évre túlteljesítjük*. A társadalmi munkákkal megtakarított összegek új kutakban, utakban és egyéb létesítményekben realizálódnak.

— A tömegkapcsolat szélesítése, a tanács valamennyi választott tagjának és az apparátus dolgozóinak egyaránt feladata. Az idén költségvetésünk — a tavalyihoz viszonyítva — *kétféle forinttal emelkedett*. Ez azt jelenti, hogy több út, park, kút épül, jobb lesz a közvilágítás. Különösen jelentős az emelkedés a *felújítási tervnél*. A tavalyi 1,5 millióval szemben az idén 2 millió 240 ezer forint ez. A felújítási terv elkészítésénél figyelembe vettük a lakosság kérését és a sürgős, kisebb munkák elvégzésére tavalyi javító brigádot hoztuk létre és terveink szerint a brigád 1962-ben is foglalkoztatjuk.

— Még csak a tervekről beszélünk, de a kerület lakossága máris jelentkezett

társadalmi munkára. Számíthatunk is erre a nagyszerű erőre. A költségvetésünkben 400 ezer forintot irányoztunk elő a Bem tábornok utca és a Hattyas sor aszfaltozására. A legutóbbi tanácsülés már határozatot fogadott el, hogy e két út aszfaltozásánál a társadalmi munkások által megtakarított összeget a Borbás utca gyalogjárdájának aszfaltozására fordítjuk. Az idén is érvényben van az az elv, mely szerint a megtakarított pénzt abban a körzetben, utcaban használjuk fel, melynek lakossága aktívan kivette részét a közös munkából.

Egymillió útépitésre az I. kerületben

Mison Gusztáv, az I. kerületi tanács végrehajtó bizottságának elnöke az 1962-es év legfontosabb feladatairól azt mondta:

— Községfejlesztési tervünkkel és költségvetésünkkel olyan feladatokat igyekszünk megvalósítani, melyek a lakosság széles rétegeit érintik. A lakásproblémán kívánunk segíteni, amikor biztosítottuk a feltételeket Újszegeden egy új utca létrehozásához. Tervünk szerint ugyanis a Déryné és a Fürj utcával párhuzamosan új utcát nyitunk, ezt közművesítjük, vízzel, villannyal, csatornával látjuk el, s aszfaltutat építünk. Az elképzelések szerint az OTP ebben az új utcában 25 négylakásos társasházat épít. Ehhez hasonlóan 14 lakásos társasház építését is tervezzük, ugyancsak Újszegeden — már közművesített területen — a Balfasor tanácsai rendelkezésű telken.

— Az elmúlt években gyors ütemben építettük gyalogjárdáinkat, utainkat. Ezt az ütemet idén is folytatjuk. A tervek szerint a Petőfi Sándor sugárutat újítjuk fel, ezen kívül sor kerül a Széchenyi tér harmadik szakaszának rendbehozására,

valamint az Odesszai körút építésére. Az idén *lényegesen nagyobb gondot fordítunk a gyalogjárdák rendbehozására*. Korábban évenként 600 ezer forintot fordítottunk erre, az idén *egy milliót*. Minden évben — terv szerint — egy földes utat aszfaltoztunk, vagy köveztünk. Az idén *csaknem teljeszen felszámoljuk az I. kerületben a földes utakat*. — A községfejlesztési terv elkészítésénél a gyermekekre is gondoltunk. A Dózsa György téren nemcsak korszerű játszótérrel alakítottuk ki, hanem a környék gyermekei részére kisebbfajta sportpályát is építünk. Ugyancsak új idei tervünkben az *oktatási intézmények felújítása*. Korábban ugyanis szétapróztuk az összeget, igyekeztünk minden iskolának juttatni valamit. Az idén *egyetlen iskolát*, a Dugonics utcát újítjuk fel, s erre 400 ezer forintot fordítunk.

Előterben Petőfitelep problémái

A II. kerületben egy jelzőval lehetne jellemezni a munkát: »Arccal Petőfi telep felé«. A Petőfi telepi munkákról így nyilatkozik Lacsán Mihály tanácselnök:

— Petőfi telepről több mint 6 ezer munkás jár Szeged különböző üzemeibe. Régi kívánságunk teljesült az itt lakóknak, amikor *autóbuszjáratot* indítottunk. Ez azonban, mint ismeretes, igen nehézkes, hiszen nincs megfelelő út. Ezért úgy határoztunk, hogy az *autóbuszjárat*hoz megfelelő utat építünk. Ez — előzetes számítások szerint — mintegy 16—18 millió forintba kerül, tehát világos, hogy *egy év keves a megvalósításhoz*. De 1962-ben megkezdjük ezt a munkát. A tervek szerint a Szilléri sugárutat, a Szamos utcát és Petőfi telepen a 11-es utcát, majd a telepen keresztülvezető kövesutat aszfaltozzuk.

— Elképzeléseink szerint a többéves munka *első szakasza* már az idén megvalósul. A Szilléri sugárutat a Petőfi telepi 11-es utcáig, a jelenlegi autóbuszmegállóig, aszfaltozzuk. Ehhez természetesen a lakosság segítségét is kérjük, s a Hazafias Népfronttal közösen tanács-tagjaink már megkezdtek a társadalmi munkák szervezését.

— A kerület lakosságának sok éves kérését teljesítjük az idén: *befejezzük a Hóbiárt basa utca aszfaltozását*. Ezzel kapcsolatban különböző híresztelések terjedtek el a kerületben. A lakosság megnyugtatóra közölhetem, hogy a Hóbiárt basa utca *mindkét oldalán aszfalt gyalogjárda lesz*. Ugyancsak aszfaltozzuk a Szatymazi utcának azt az oldalát, ahol tavaly az üzletház épült.

Egyelőre csak tervek még ezek, de olyanok, melyek a város lakosságának támogatásával ez évben valóra válnak.

Bírálat és érzékenység

Párt- és állami életünknek lassan szinte attribútumává válik az élénk eszmecsere, a visszahúzó és előretörő erők rendszeres összecsapása. A hibák és a visszás jelenségek ostromozásának szükségessége manapság nemcsak hivatalos deklarációkban jut kifejezésre, hanem munkás hétköznapiaink gyakorlatában is. Mióta nem »bocsánatos bűn« a bírálat megtorlása, mióta bumerángxként üthet vissza a hátmögötti »mószorolás« — azóta tömegesen jelentkeznek a negatív jelenségek elleni szenvedélyes fellépések. Van még etekintetbe javítanivaló. Az emberek többségét azonban nem is igen kellett agitálni, bátorítani véleményük nyilvánítására, mert az utóbbi időben, különösen pedig az SZKP XXII. kongresszusa után megértették: nálunk is végképp befellegzett mindenféle basáskodó, diktatórikus módszernek. Akadnak még sajnálatos kivételek, de a nép tapasztalata és egyre növekvő öntudata bizonyára ezeken a helyeken is rövid idő alatt rendet fog teremteni. És ha egyik napról a másikra nem is, de egy bizonyos idő múlva feltétlenül jótékonyan érezteti majd hatását az a tény, hogy a dolgozók nagy közössége mindjobb »ezerszemű« felőlős ellenőrré nő ki magát.

Ezekről a kérdésekről mindennap szó esik a szegedi üzemekben, hivatalokban és intézményekben is. A dolgozók — párttagok és pártönkívüliek — számtalan hasznos észrevételt tesznek ilyenkor, s maga az a tény, hogy tömegesen vesznek részt a vitában, mutatja, hogy alapjában egészséges nálunk a légkör. A bírálat megélénkülésével párhuzamosan azonban mintha az emberek érzékenysége is megnőtt volna. Jó dolog ez mindenképpen. Azt mutatja, hogy ma már legtöbbször nem tűrnek el mindenféle légből kapott rágalmat és támadást, hanem megkövetelik a tárgyalagosságot. Kerékkötője ez a szabad véleménynyilvánításnak? Itt-ott igen, általában azonban már nem. A körültekintő, jószándékú bírálat igénye teljesen jogos és mindenkinek elemi kötelessége, hogy alaposan tájékozódjék, mielőtt szóvá tesz bizonyos fonákosságokat. Ezt többnyire már nem úgy fogják fel közéletünkben, hogy csak száz százalékos igazságokat lehet napfényre hozni, különben baj lehet belőle. Ellenkezőleg: megértik, hogy a bírálat szabadságának egyik elengedhetetlen tényezője a tárgyalagosságra való becsületes törekvés. Emiatt a nyíltszívű, őszinte tömeg már nem húzódnak vissza a bátor szókimondástól, hiszen valójában mindig azért hadakoztak, hogy nyílt kártyákkal játsszon mindenki, illetve ne túlozza el a valóság helyzetét. Az utóbbi időben ez tapasztalható több termelési értekezleten, sőt a vezetőséget újjáválasztó taggyűléseknek is ez volt egyik jellemzője. Úgy véljük, az ok igen egyszerű. A dolgozók többsége már meggyőződött róla, hogy az igazmondásért nemhogy nem törik be az

ember fejét, hanem éppen ellenkezőleg: megköszönik neki éleslátását, s azt az erényét, hogy nyilvánosságra hozta a kijavítandó hibákat. Ahol még nem így van, ott az eddiginél bátrabb kiállással kell megteremteni az egészséges légkört.

Csak a rosszindulatú »kritikusok«, másszóval a rágalmozók érik, hogy nálunk bealkonyodjék a szabad véleménynyilvánításnak. Az ilyenfajta egyének azt értették és azt értik ma is a kritika és önkritika szükségességén, hogy felelőtlenül szórhatják a valótlanságok özönét másokra, s őket ezért a súlyos bűnért semmi büntetés nem érheti. Nos, ennek véget vetettünk mindörökké. Mióta megszűntek a titkos személyi anyagok; mióta a vezetők rögtön szembesítést és bizonyítást követelnek a »fűlbesúgóktól« és a »jólértesültektől«; mióta párt- és állami életünkben alapvető erkölcsi normaként követelik meg a nyílt őszinteséget — azóta szembetűnően megcsappant például a névtelen bejelentések és feljelentések száma.

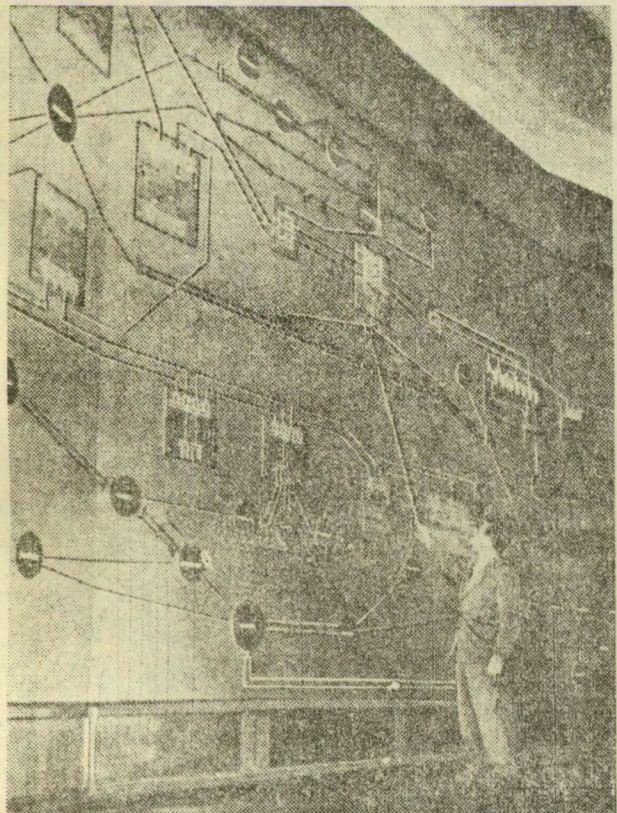
Más kérdés, hogy olykor-olykor a jogos bírálatra is érzékenykednek egyesek. És gyakran kommunisták, jó elvtársak is akadnak közöttük, akik valószínűleg maguk is nemegyszer szót emeltek már az ellenvélemények kifejtésének szükségessége mellett, és gyakorlati intézkedéseik is tanúsítják, hogy érzik ennek jelentőségét. Az egyik szegedi üzem párttitkára például azt vette túlságosan a szívére, hogy a pártmunka irányításának fogvatartósságait kifogásolták. Az észrevétel igaz, tehát jogos volt, mégsem volt képes olyah álláspontot elfoglalni, hogy inkább köszönet jár a bírálatért, mintsem neheztelés. Azt szoktuk erre mondani, hogy igen, igen, emberi gyengeség az ilyesmi. Csakhogy ezzel nem szabad elütni a dolgot, mert ha valaki — különösen vezető beosztásban — az igazmondásért is megharagszik, úgy ez már valóban visszaretenthet a kollektívában többeket is attól, hogy viszolygás nélkül rámutassanak a negatív jelenségekre.

És itt tolatkszik előtérbe az a kérdés, hogy milyen módon bírálunk? Szükség van-e arra, hogy kifogásainkat mintegy selyempapírba csomagolva tálaljuk, mondván, hogy jaj, nehogy az érintett személy rosszul értelmezze. A minap az egyik szegedi színművész gyótródott ezzel a problémával, mondván, hogy szerinte kár is kísérletezni egyes emberek nevelésével, mert csak a bosszút érjük bennük. Talán mondanunk sem kell, hogy ez — még ha konkrét tapasztalatunk alapul is — kissé kényelmes, s talán megalkuvó álláspont. Mert lehetséges ugyan, hogy valaki túl érzékeny, sőt sértődötten reagál hibái feltárására, ez azonban nem jogosít fel senkit arra, hogy elnémuljon és olyan elavult szólásokat eresszen meg, hogy »ne szólj szám, nem fáj fejem«. Az igazság gyakran elevenünkbe vág (és jó is, hogy így van, különben könnyen elengednénk a fülünk mellett), mégsem mondhatunk le róla, ha egyrészt komolyan meg akarunk menteni egy embert a bukástól, másrészt következtéseket akarunk lenni a káros jelenségek felszámolásában.

Nálunk nincsenek ellenzéki pártok, amelyek — hogy úgy mondjuk — »kipécéznék« politikai és gazdasági életünk hibáit. Nincs is rájuk szükség, hiszen a kommunista párt a kommunista társadalomba kívánja felemelni népünk millióit, s ebbeli törekvésében ezeknek a millióknak a támogatását élvezi. Arra azonban elengedhetetlenül szükség van, hogy a dolgozó tömegek naponta meglássák, észrevegyék és személyek érzékenysége való tekintet nélkül szóvá tegyék akár a termelésben, akár az emberek magatartásában előforduló »visszasságokat«. Ez előrehaladásunk nélkülözhetetlen motorja, hajtóereje, amely egyben elejét veszi mindenféle elbizakodottságnak, illetve annak az öntelt felfogásnak, hogy mi most már problémátlanul haladunk végső célunk felé. Ez súlyos tévedés. Dolgozóinknak, mindenképp a közönség érdekeiért harcoló kommunistáknak kell az ilyen »problémátlanság« ellen felépniük.

N. I.

Központosított villamosenergia-ellátás

A Szovjetunió európai részén — 5,6 millió négyzetkilométeren — működő minden villamosenergiát termelő erőművet egyetlen óriási rendszerben fogtak össze. Ennek a hálózatnak központi vezérlőtermét mutatja be képünk

Öt bátor kislány világgá megy

A Termelőszövetkezeti Tanács Csongrád megyei tagjai

A magyar forradalmi munkás-paraszt kormány kinevezte a Termelőszövetkezeti Tanács tagjait. A tanácsban Csongrád megyét Kiss Tamás, az eperjesi Ifjú Gárda Tsz elnöke, Balla János, a cserebökényi Népszabadság Tsz elnöke, Matók István, a vásárhelyi Szántó Kovács János Tsz elnöke, Mágóri Sándor, a makói Uttörő Tsz elnöke és Négyökrü Antal, a ruzsai Napsugár Tsz elnöke képviseli.

Öt keleti szépség elhatározta, hogy egy világkörüli utat rekordidő alatt bonyolít le. Szerencse, hogy a modern technika felfalta a repülőgépet, így valóban 50 óra és 25 perc alatt tehetnek meg egy 29 417 km-es távolságot. A hazájukat népviseletben népszerűsíteni óhajtó lányok Tokióból indultak el az Északi Sarkon keresztül Koppenhágába, onnan pedig Indián keresztül vissza Tokióba. Felvételünk a düsseldorfi repülőtéren készült. Balról jobbra: a fülöpsziget, a thaiföldi, a japán, az iráni és a pakisztáni szépség.